

„Куир“ од 27.02. објавио је репортажу о најстаријој стамбеној згради у Косовској Митровици која је саграђена пре више од 70 година, познатијој као „Синдикат“. Станари ове зграде даноноћно стрепе од њеног урушавања, а старији станари свако вече воде децу код рођака да преспавају. Помоћ од општине Косовске Митровице тражили су годинама.

Та зграда, баш та зграда, је прекјуче кренула са урушавањем, тј. њен средишњи део се урушио, а два лица су теже повређена. У тренутку урушавања у згради је било 90 људи, али хвала Богу није било више жртава.

Општинска власт Косовске Митровице је, према изјави Љубише Петровића, потпредседника СО Косовска Митровица датој „Политици“, обезбедила да дванаесторо станара, којима су станови срушени буде привремено смештено у једном од хотела у суседном селу, у општини Грабовац, док остали станари из ове зграде, како он каже, имају где да се сместе.

Станари из ове зграде су годинама пре урушавања тражили смештај, јер њихова зграда, према извештају инспекције из 1995. године, нема услова за становање. Та иста општина, чији представници нису прешли праг ове зграде, није се налазила надлежном за њихов случај, јер су они откупили своје станове и требало је да знају шта раде. Међутим, нико од општинара као да није хтео да се удуби у њихов случај зашто су они откупљивали станове у згради склоној урушавању.

Разлог је једноставан – у овој згради живи 37 породица, са 94 станара, најугроженијих грађана, социјалних случајева и особа са минималним примањима.

И уместо да општина, ако већ не може да им да неке друге станове, барем направи неку акцију збрињавања ових људи у неке привремене објекте, чекало се на неку овакву несрећу. Да је то урађено, до повређивања ових људи не би дошло.

И сад се налази смештај за 12 породица. А шта је са осталих 25 породица? Шта је са два теже повређена станара? Да ли општина осећа неку одговорност према њима, да ли ће им се бар неко из општине Косовска Митровица извинити, ако већ не могу да им дају неку материјалну сатисфакцију?

Док нашим малим екранима промичу заводљиве слике полуголих певаљки, док нас успављују причама да неће бити пада производње, а до ње је већ дошло, док нас хипнотишу смс лицитацијама аутомобила, ми грогирани не осврћемо се око себе. Срећни смо што имамо кров над главом, парче хлеба, имамо да се обучемо, обујемо. ТВ атмосферске непогоде, ТВ штрајкови мало нас узнемире, потресу, кажемо: „Страшно“. А онда се вратимо на анестезију шарених програма.

Да ли ћемо и даље да живимо у шареном свету слика, да ли ћемо и даље да се изговарамо, кад пролазимо поред наших сиромашних, угрожених комшија, говорећи: „Немам времена да свратим, журим“, плашећи се да ће нешто од нас затражити. Као да нам је „гуја у цепу“, немамо топлу реч, а камоли спремност да се одрекнемо нечег свог, да нешто дамо.

То нам говори и ова прича из Косовске Митровице. О нашој накнадној памети и закаснелој солидарности. И то је добро. Боље да је има, него да је нема. Али докле ће људи страдати док се ми смислимо и одлучимо да им помогнемо? Докле ћемо након свега говорити: „Ужас, јадни људи“, а они то нису морали да буду, да смо им помогли раније. Докле ћемо се изговарати и лагати себе да ништа не можемо да урадимо?